

İSTANBUL EFENDİSİ (Musahipzade Celal)

BİRİNCİ PERDE

AFET – Kız ahengin devrine niçin dikkat etmiyorsun; ben sana nasıl tarif ettim, sıra meyana geldiği zaman (oynayarak tarif eder) böyle kıvrak kıvrak sekeceksin. Bir, iki, üç... (Döner durur.) Raksan ayağına dikkat et, çalparanı iyi kullan, uçar gibi oynat, topukların yere basmasın. Ben esirciyim kuzum. Sizinle o kadar uğraşamam. İçinizde Handan kadar iyi oynayan yok. Aferin Handan gözüme giriyorsun... Çalışın, sizi saraylara konaklara satayım. Marifet öğrenin kuzum marifet... Gözlerinizi açın... Haydi bakalım baştan... (Müzik tekrar başlar. Hepsisi dans eder. Sahneden çıkarlar.)

(Müzik: BU KIŞ HANIM İSTANBULA TAŞIN DA)

FERASET - (Gelir, müzik durur.)

AFET –(Sahneye gelerek) Eğer iyi oynamazsanız size ders vermeyeceğim... Keleş müşterilere molada hizmet halayığı diye satacağım... Ay Feraset, her gün uğraş uğraş, bıktım usandım. (Oturur.)

FERASET – Sen de uğraş kadını. Bunlar tatlı eğlence.

AFET – Öyle ama Ferasetçiğim bir ayak atmasını, endamını çalgının ahengine uydurmasını öğretilinceye kadar akla karayı seçiyorum, halim harap oluyor... Şu kızlara iki üç aydan beri meşk ediyorum... Eh... Bir parça Handan öğrenebildi. Şadan... Raksan... Oyuncu olamayacaklar, nafile.

FERASET-Öyle ama kadını bunların da sazda sözde hünerleri var. Üçünün de ayrı ayrı marifeti var. (Erkan mindere oturur.)

AFET- Öyle deme Feraset, her şeyi öğrenmeliler. Böyle akça pakça halayıklar on parmağında on marifetle müşteriye çıkmalı... Ben böyle isterim... Bilirsin ya... Çokluk molada hizmet halayığı alıp satmam. Marifetli kızları, konaklara saraylara satırım... Sattığım vakit de şöyle koltuklarım kabarmalı.(Halayıklara) İşliyor musunuz kızlar, yalnız güzellik para etmez kuzum. Güzellikten bir erkek iki günde usanır. Erkeği zapt etmenin yolunu bilmeli.

FERASET – Sağ ol kadını istediğin gibi olsunlar diye özeniyorsun ama söyler misin bana senin gibi kim oynayabilir?

AFET – Ya... Nasıldım...

FERASET – Hey kuzum hey... Çengi Afet deyince İstanbul çalkalanırdı. Tüm vezirler peşinde dolaşırdı.

AFET –Damat İbrahim Paşa'nın lale sefalarında pervane gibi dönerdim. Bir konakta bir köşkte, bir konakta bir köşkte... Zevk u sefa... Ne günler gördüm ah Feraset ne günler... Şimdi bana bunlar masal gibi geliyor. Üç çifte kayığın kıçına sırma saçaklı elehram serilir... Gümüş kadife minderler döşenir... Böyle yakışıklı kürekçiler bööyle küreğe davranır...

FERASET – Ah o kürekçiler ah... Ah kadını ne ele sığardın ne avuca. Senin uğruna ne kadar babayiğitler mahvoldu. Senin o zaman üstüne yağın altın yağmuru, senin eteklerinden vefasız aşıklarının kucağına dökülürdü... Ah eline geçeni tutmadın kadını... Bir taraftan aldın bir taraftan verdin.

AFET – Oh... Hamdolsun şimdi yine her şeyciğim var... Esirciyim, kazandığım bana elverir de artar bile... Ah keşke o zamanlar olsa da yine atsam tutsam.

FERASET – (Gülerek) İlahi çok yaşa... Ayol hala uslanmamışsın.

AFET – Gönül kocamaz Feraset, gönül kocamaz. (Kahkaha)

FİDAN – (Kırlarak girer.)

FERASET – (Fidan'a bakarak) Şuna bak kadını. Şuna. Rastıkları çekmiş, allıkları düzgünleri sürmüş.

AFET – Hıh, cila kutusu musibet. (İşaretle sorar.) Fidan, kızlar içerde ne yapıyor?

FİDAN – (Oynayarak kızların oynadığını, süslendiklerini ve ağda yaptıklarını anlatır.)

FERASET – (Gülerek) Eğer kadını bu kızın dili söyleseydi...

AFET – O suyu oda, odu suya katardı... Lakin esrar küpü gibidir, en kıymetli halayığım bu kızdır.

FERASET – Bir müşteri geldiği zaman hemen süslenir, kendine çeki düzen verir, fırıl fırıl dolaşır.

AFET – (Gülerek) Gelen müşteri genç olursa akli başından gider.

FERASET – Güzel bir halayık satıldığı zaman kıskancından ağladığını gördüm.

FİDAN – (İşaretlerle müşteri geldiğini anlatır)

AFET – (İşaretle) Fidan müşteri mi geldi?
FİDAN – Müşteri nasıl, güzel mi?
FİDAN - - (İşaretle güzel olduğunu anlatır.)
AFET – (İşaretle) Güzel mi kız?
FİDAN - (Abartılı işaretlerle anlatır.)
AFET - (Güler.) Fidan, çağır kız gelsin!
FİDAN – (Alımlı bir şekilde gider.)
SAFİ – (Girer. Seslenerek) Afet kadın!
AFET - Vay yüzünü gören cennetlik Safi Çelebi?
SAFİ –Ne kadar sitem etsen hakkın var. (Elini öper.)
AFET – Gel şöyle yanıma... Tütüncü güzeli.
SAFİ – Canım bu tütüncü güzelini de kim çıkarmış?
AFET – Ela gözlerine, güzel kaküllerine meftun olanlar civanım.
SAFİ- Latifeyi bırak kuzum Afet Kadın. (Yanına oturur.)
AFET – Haberin var mı Çelebi, senin Handan o kadar güzel oynuyor ki...
SAFİ – Ya... Pekala.
AFET – Bu kız senin hoşuna gidiyor değil mi?
SAFİ – Yok canım...
AFET – Bunca zamandır bir halayık beğenemedin gitti. Efendi baban sana bir halayık almak istiyor. Senin buraya sık sık gelmene onun için müsaade ediyor.
SAFİ – Efendi babam artık o arzunu unutsun.
AFET – Neden ki iki gözüm?
SAFİ – Bırak o lakırdıları şimdi... Afet Kadın, bir haftadır benim aklım başımda değil.
AFET – Ay ne oldu iki gözüm?
SAFİ – Muamma gibi bir şey... Nasıl anlatayım.
AFET – Aaa!
SAFİ – Şey... (Yutkunarak.)Rica ederim, efendi babam duymasın.
AFET – Benden sır çıkar mı iki gözüm, söyle.
SAFİ – (İçini çeker)İlkbahardan beri Çırpıcı’da, Veli Efendi’de, Aynalıkavak bahçesinde, hasılı genellikle seyir yerlerinde açık pembe perdeli, turuncu boyalı

bir at arabasına tesadüf ediyordum. Bu güzel at arabası herkes gibi benim de dikkatimi çekti.

AFET-Ee, sonra ?

SAFİ-Arabanın içinde genç bir hanımla halayık...

AFET-Ee, güzel mi bari?

SAFİ-(İçine çekerek) Güzel de söz mü afet kadın, güzel de söz mü? (Endamını anlatır.)Böyle, bööyle, bir de bööylee... Geçen hafta Kağıthane'den Silahtarağa’ya giderken...

(Müzik: LEYLA ÖZGE BİR CANDIR)

AFET-Vah iki gözüm, vah...

SAFİ-Araba tam önümden geçerken o güzel hanım bana gülerek bu pembe mendili attı.

AFET-Ver bakayım (Alır.) Ooo... Pembe... Gönlüm var sende. Bu mendilin üç ucu düğümlü... Bunlarda ne var Çelebi?

SAFİ-Ne olacak bir ucunda mermer kırıkları, birinde kırmızı aşı boyası, birinde de iki cam parçası. Attıkları zaman biri ucu da ıslaktı. Anlaşılabilecek şey değil ki. Dedim ya muamma gibi bir şey.

AFET-Çelebim ne kadar da toysun, bunda anlaşılmayacak ne var iki gözüm. O, turuncu at arabasından bu mendili atan hanım sana gönül vermiş. Bu adeta bir muhabbetname...

SAFİ-Nasıl nasıl? Taş parçalarından, aşı boyasından, cam kırıklarından muhabbetname mi olurmuş?

AFET-(Güler.) Evet, okuma yazma bilmeyen kadınlar sevdiklerine böyle muammalarla arzı muhabbet ederler. Eee.. Bu hanım pek mi güzeldi?

SAFİ-Ah nasıl anlatayım. Bir haftadan beri, gece rüyamda gündüz hayalimde... Bir dakika gözümün önümden gitmiyor.

AFET-Vah Çelebim vah sana pek yazık.(Yanağını okşar.)

SAFİ-Ee... Bu mendil şimdi bir muhabbetname he... Öyle mi?

AFET-(Mendilini gösterecek.) Bak mendilin rengi söylüyor.(Koklar) Oh mis gibi itri-ı şahin kokuyor. Çelebim senin gibi bir civana öyle güzel hanım ne verir? Bu hanım seni seviyor vesselam.

SAFİ – Hadi buna amin diyelim, bu mermer parçaları ne oluyor?

AFET-Dur acele etme, düşünelim.(Mendilin ucundaki düğümleri çözer.)Bu mermer kırıklarını saydın mı? (Yanındaki iskemlenin üzerine yayar.)

SAFİ-Hayır saymadım.

AFET-(Taşları kendi avucuna sayarak) Bak altı tane...

SAFİ-(Gülerek) Altı tane, beş tane bundan ne çıkar?

AFET-(Gülerek) O güzel hanımın oturduğu mahallenin ismi çıkar.

SAFİ-Nasıl nasıl?

AFET-Sana mendili atan hanım Altımermer'de oturuyor.

SAFİ-Aman Afet Kadın, fala mı bakıyorsun?

AFET-Bak güzelim şunlar mermer parçası mı?

SAFİ-Evet.

AFET-İşte Altımermer. Bunu beş yaşında çocuk bile anlar.

SAFİ-Ee, aşı boyası, cam kırıkları ne olacak?

AFET-Çelebi azıcık dur, mendilin bir ucu ıslak mıydı?

SAFİ- Evet.

AFET- Elimi vurdum dizime, aşına çıktım sözüne... O mini mini hanım Altımermer'de çeşmenin karşısında, çifte camlı, kırmızı aşı boyalı konakta oturuyor.

SAFİ-(Hayretle) Ya!

AFET-Kimin konağını olduğunu da bildim.

SAFİ- Aman Afet Kadın kimin konağı?

AFET-Evet Çelebi, sana kısmet büyük yerden açılmış. Ah lakin senin gördüğün o güzel hanım kolay kolay ele geçmez... Öyle bir zalim babası vardır ki Rabbim esirgesin astığı astık, kestiği kestik.

SAFİ-(Afetin ellerine sarılarak) Ah bir haftadan beri hayal zannettiğim o perinin kim olduğunu söyle, lütfen söyle.

AFET-Ah... Bütün ekmekçileri kulağından mıhlayan, esnafları falakaya yatıran; İstanbul kadısı Savleti Efendi'nin kızı Esmâ Hanım.

SAFİ-Ya!...

AFET-Ya... Ona Müneccimbaşızade Savleti Efendi derler. Cinlerle, perilerle uğraşır. Hele bir oğlu vardır... O da kendisi gibi cinci.

SAFİ-Ya, aman ne diyorsun Afet Kadın!

AFET – Senin anlıyacağın bunlar baba oğul ikisi de üfürükçü. Hele oğlu İrfan Molla hem üfürükçü hem aptal... Aptallığına bakmaz da gökyüzünün yıldızlarıyla uğraşır.

SAFİ – Ne olursa olsun ben o kızın uğruna canımı feda ederim.

AFET --- Yok güzelim, yok... Kanı kanla yumazlar... Kanı su ile yurlar.

SAFİ – Ah Afet Kadıncığım aklına bir çare geliyor mu?

AFET --- Çelebim böyle şeylerde düşünmek ister, dünyada ölümden başka her şeyin çaresi bulunur.

SAFİ --- Kuzum Afet Kadın, canım Afet Kadın çabuk söyle.

AFET --- Yoo... Bu işler aceleye gelmez kuzum... Bu pembe mendili bana bırakır mısın?

SAFİ --- Al sende dursun... Bu mendilden başka mana mı çıkaracaksın?

AFET --- (Gülerek) Hayır güzelim. Hayır. Esmâ Hanım'ın sırrına vakıf olduğumu ispat için bu mendil bana lazım.

SAFİ --- Vay! Sen oraya gider misin? Oh (Afet'in boynuna sarılır) demek Esmâ Hanım'ı göreceksin öyle mi?

AFET - Evet güzelim, ben her zaman giderim, bu sefer de senin için gider, Esmâ Hanım'ı görürüm.

SAFİ – (Afet'in boynuna sarılarak) Ah sen ne kadar merhametlisin. Öyleyse iyi haberlerini bekliyorum Afet kadıncığım! (Elini öper ve sahneden çıkar)

AFET –Ah bu gönül meseleleri bana pek bi dokunur. (Gözlerini siler.)

(Müzik: BÜLBÜLÜN ÇİLESİ YANMAKMIŞ GÜLE)

(Afet koltukta oturur. Fidan yanına gelir bir şeyler anlatır.)

AFET – Fidan, müşteri nasıl?

FİDAN – (Eliyle bıyıklı olduğunu anlatır.)

AFET – Bıyıklı mı?

FİDAN – (Peçeli olduğunu anlatır.)

AFET – Bıyıklı... Peçesi de var?
FİDAN – (Göbekli olduğunu anlatmaya çalışır)
AFET – Göbek? Hamile? Peçesi de var, bir de hamile...
FERASET – (Soldan gelir.) Kadınım Hacı Mimi diye bir zat geldi. İçeri odaya aldım. Azıcık sizi görmek istiyor. (Soldan gider.)
AFET – Kız, Menteş Ağa geldi desene... Bu bir saattir anlatmaya çalışıyor bıyıklı göbekli peçeli hamile... Kız Fidan! Çağırın gelsin.
FERASET – Tamam. (Fidanla Feraset çıkar.)
AFET –Sefa geldin ağa.
MENTEŞ - (Peçeye bürünmüş, soldan gelir.)Sefa bulduk Afet Kadın.
AFET – Ne haber?
MENTEŞ - Bir odalık lazım da.
AFET – (Hayretle) Sizin için mi?
MENTEŞ – Hayır. Bizim yamak Ferhat Ağa için arıyorum. Sende münasip bir cariye var mı?
AFET – Çok.
MENTEŞ- Lakin bu iş mutlak bu gün bitmeli.
AFET – Bu kadar aceleye sebep ne Menteş Ağa.
MENTEŞ – (Sitemli) Deme canım Menteş, deme... Şimdi benim adım Hacı Mimi.
AFET – Kusura bakma ağız alışkanlığı.
MENTEŞ – Dinle beni. Afet Kadın, halayıklardan birini Ferhat Ağa'ya beğendireceksin. Pazarlıkta inat etmeyeceksin... İşidiyor musun? Her ne verirse al, üst tarafını ben veririm. (Cebinden kesesini çıkarıp uzatarak) İş bittikten sonra hesap görürüz anladın mı?
AFET – (Gülerek) Ferhat Ağa'yı künededen atlatacağız desene.
MENTEŞ – Falcı mısın be kadın! (Feraset elinde tepsiyle kahve getirir ve Menteş ağa onu birden görünce çığlık atar.) Ahh... İnme inecek!
AFET – Herkesin sırrına falcılar benim kadar vakıf değildir Menteş Ağa. Ee, mesele nedir?
MENTEŞ – Bu sabah bizim efendi, kızı Esmâ hanımı Ferhad Ağa'ya vermeye kalkışmasın mı?
AFET – (Hayretle) Ya...

MENTEŞ – Bizim İstanbul Efendisi 'nin işine akıl sır ermez ki... Her şeyi tesbihle, remillerle yıldızlarla halletmek ister.
AFET – İstanbul Efendisi attığı remillerle aramış aramış da kızı için Ferhat Ağa'yı mı bulmuş? (Güler)
MENTEŞ – Efendi bu sabah elindeki tespihi yere attı... Bana "iki parmağınla tut" dedi, tuttum, "tuttuğun yerden imameye kadar say" dedi, saydım, seksen geldi.
AFET – Eee ne olacaktı bu?
MENTEŞ – Ne olacak... Ebcet hesabı ile F harfi seksen edermiş.
AFET – Ee... Sonra?
MENTEŞ – F harfi de bizim Ferhat Ağa'nın isminin ilk harfi imiş.
AFET – Bir yaşına daha girdim... Böyle niyetle kocaya kız mı verilirmiş ayol?
MENTEŞ – Ben bileydim tesbihi sayar, kırk derdim.
AFET – Neden?
MENTEŞ – Ebcet hesabıyla benim adımın ilk harfi kırk da, ondan.
AFET – İlahi Menteş Ağa.
MENTEŞ – (Gülerek) Deme Menteş canım, deme Menteş...
AFET – Ee.. Şimdi Esmâ Hanım'ı Ferhat Ağa'ya veriyorlar öyle mi? Ferhat Ağa'nın hiçbir şeyden haberi yok.
MENTEŞ - Hayır Ferhat Ağa'nın hiçbir şeyden haberi yok.
AFET – Ya...
MENTEŞ --- Ben Ferhat Ağa'yı atlatıyorum... Sen işi anladın... Bizim yamak Ferhat Ağa bugün mutlaka bekarlıktan kurtulmalı. Göreyim seni Afet Kadın, gidip Ferhat Ağa'yı alıp geleyim.
AFET - Hiç merak etme Menteş Ağa.
MENTEŞ – Deme canım, Menteş deme... Benim adım artık hacı Mimi, Mimi, Hacı Mimi...(Soldan gider.)
AFET – (Kendi kendine) Hey şaşkın hey, ben sizin gibileri satar, parasını helvacılara dağıtırım ayol.(Kahkaha)
FERASET – (Gelir.) Ne o kadınım ne gülüyorsun?
AFET – İstanbul Efendisi niyet tutmuş, kızını Ferhat Ağa'ya verecektmiş de... (Kahkaha)

FERASET - Aaa... O inci tanesi gibi kızı, dağ yarması Ferhat Ağa'ya mı veriyor? Ee, Menteş Ağa'ya ne oluyor?

AFET – Ne olacak... Eski bezirgan! Topladığı altınları Patrona vak'asında kaptırdıktan sonra Müslüman oldu. Başını güç kurtardı. Onları unutmuş, şimdi de İstanbul Efendisi'nin malına göz dikmiş... Kızını ele geçirmek istiyor.

FERASET –Aman kadını, olacak şey değil.

AFET – Hazırlan, cinleri, perileri, Rüküş Hanım'ı, Yaver Bey'i topla. (Kahkaha) Yakında sana iş çıkacak sanırım. Geldiler galiba, haydi git kapıyı aç.

FERASET –(Gider.)

FERHAT-İmanım ne tuhaf adamsın, evlenmek aklımdan geçmiyordu... Zihnime girdin, kandırdın yahu.

MENTEŞ- İnsan kırk yıl bekar durmaz ya.

FERHAT-E..kuzum ben senin bunca zamandır yoldaşınım. Benim bekarlığım bu güne kadar senin aklına gelmedi de bu gün mü geldi?

MENTEŞ-Senin şimdi göreceğin kızlar her zaman ele geçer şeyler değil de... Onun için.

FERHAT- Mademki öyle imiş... Sen de bekarsın bir tane de sen al.

MENTEŞ-Sen bana bakma canım, bu kızlardan birini al, sonra bana dua edersin.

FERHAT- Acaba şehir kızı alaydım daha mı iyi olurdu?

MENTEŞ- Yok canım, şehir kızının nazı edası çekilmez, lakin parasını saydığın halayık senin malındır, canının istediği gibi kullanırsın. Emrinle oturur, emrinle kalkar, emrinle Daha olmazsa satarsın. (Kendi kendine) Ah iş bu gün bitse.

FERHAT –İmanım senin dediğin gibi her cefaya katlanacak, emrimle oturup kalkacak böyle bir kızı burada bulabilecek miyiz?

MENTEŞ-Adam sen de esirci mi yok, sana beğendirinceye kadar ararız.

AFET- Sefa geldiniz ağalar.

MENTEŞ- Sefa bulduk Afet kadın. Bizim yoldaş bir cariye istiyor.

AFET- Anladım efendim... Hizmet için mi... Yoksa?

MENTEŞ- Eli ayağı düzgünce olsun. Bizim yoldaş bu ana kadar dünya evine girmemiş, evlenmek istiyor, münasip bir şey arıyor.

AFET- Pek güzel efendim elimde her türlü cariye bulunur. İsteddiğiniz gibisini çıkarayım.(El çırpar) Haydaaaa!

(MÜZİK: AKSARAYDAN GEÇER İKEN. Kızlar müzik eşliğinde dans ederek iki taraftan sahneye gelir.)

MENTEŞ- Ne dersin yoldaş, ne biçim istiyorsan söyle. (Fidan'ı göstererek)Bak böylesi de var. (Kahkaha)

AFET- Acemi mi istiyorsunuz... yoksa biraz terbiye görmüş usta mı olsun?

FERHAT- Acemiye öğretmesi güç olur.

AFET- Anladım... Pişirsin, kotarsın, silsin, süpürsün değil mi efendim...

FERHAT- Hah... Aferin kadın sana... Bir evi çekip çevirmeli, bana rahat ettirmeli... Emrimle oturup emrimle kalkmalı... Gözüm arkada kalmamalı, ben ne dersem o olmalı.

AFET- canı çıksın...(Güler) Bakın şu saçlara... Bir omuzdan bir omuza...

MENTEŞ – Sırma, sırmaaaa....

AFET - Bakın şu dişlere... İnci gibi...

MENTEŞ –Sıra sıra, sıra sırmaa...

AFET - Hele şu eller...

MENTEŞ – (Yanlışlıkla erkek cariyenin elini tutar, Afet uyarır. Menteş çığlık atar.

Hemen yan taraftaki cariyenin elini tutar.)

AFET - Parmaklarının çukuruna fındık oturur. Ağızları kokmaz, düztaban değillerdir. Dilerseniz suya bastırayım da anlayın. Feraset...

FERHAT – Yok gerekmez gerekmez.

MENTEŞ – E hadi Ferhad ağa kavuğun düşecek, ne biçim istiyorsan söyle, birini seç artık!

FERHAT – Sen değil... Sen hiç değil... Sen değil... Sen! Hayır hayır sen değil, sen!

FERASET – (Kendi seçilmediği için) Zevksiz ayol.

FERHAT – Gel bakalım buraya... Adın ne senin?

HANDAN – (Çok kaba) Handaaaaan!

FERHAT – Haaa... Handan! Söyle bakayım, alayım mı seni?

HANDAN – (Ne diyeceğini bilemez, etrafına bakar)

AFET- (Handan'a sokularak) Kız, ağayı üzüyorsun, söyle...

FERHAT – Alsın!

MENTEŞ – (Afet'in yanına giderek) Ne kadar istiyorsun çabuk söyle.
AFET – Bin rubiye...
MENTEŞ – O ha ha haa! Biraz aşağı insene Afet kadın.
AFET – Tek kuruş aşağıya vermem, görmüyor musun kıızı!
MENTEŞ – (Ferhat'a sokularak) Ferhat Ağa, yoldaş sen ne diyorsun?
FERHAT – Dört yüz rubiye.
MENTEŞ – Çüşş biraz daha gayret etsene caniiim!
FERHAT – Hadi beş yüz veriyorum, daha fazla çıkmaz.
MENTEŞ – (Kendi kendine sevinerek) Bizim beş yüz rubiye gidiyor, ama işte yolunda gidiyor!
AFET – Ferhat Ağa... (Ferhat ağadan parayı alır. Ferhat Ağa ve Handan çıkar) Eeee Menteş Ağa?
MENTEŞ – Menteş deme caniiim! Hacı Mimi, Mimi, Mimi... (Para kesesini Afet'e atar Afetle beraber çıkar.)

Müzik: BENİM YARİM GELİŞİNDEN BELLİDİR

ESMA - (Bağırarak ağlar) Yüzünü görmeyeli bu gün tam bir hafta oluyor. Ah Dilaram attığım mendilin manasını anladı mı dersin?
DİLARAM – İki gözüm, o Çelebi'nin zekası gözlerinden belliydi.
ESMA – Şu pencerenin önünde kaç gündür ümitle bekliyorum. Pembe mendile, taş parçalarına bir mana vermemiş midir? Eğer anlamış olsaydı, buradan geçerdi değil mi? (Bağırarak ağlar)
DİLARAM – Hanımcığım benim tertip ettiğim o muamma, anlaşılmayacak bir şey değildi ki... Altı mermer manası üstünde, çiçeklerin, renklerin, bütün eşyanın birer manası vardır. Bunlar bir araya gelince adeta mektup gibi okunur. (Güler) Çelebi eğer bunu anlıyamadıysa şaşarım.
ESMA – Ah ah. Efendi babam bana okuma yazma öğretmiş olaydı...
DİLARAM – Ya... ya.. Sevdiğiniz o güzel Çelebi'ye kim bilir neler yazdınız. Efendi babanız da galiba onun için okutmamış.
ESMA – Hıh... Sevdiğime meramımı anlatamazmışım sanki... Bu hafta bir yolunu bulayım da Safi Çelebi'ye kendim söyleyeyim.

DİLARAM --- (Gülerek) Hacet yok efendim. Çelebi geçen hafta anladı.
ESMA – Acaba...
DİLARAM - (Gülerek) Hanımcığım mendili attığınız zaman az kalsın Çelebi'nin kucağına kendinizi de atacaktınız.
ESMA - Ah Dilaram, ne güzel endamı var değil mi?... Böyle uzun boylu... Ya lüle lüle kakülleri.
DİLARAM - Sizin tam denginiz...
ESMA - Ah, Dilaram Safi Çelebi gelse, beni babamdan istese. Efendi babam da beni ona verse...
DİLARAM - A hanımcığım, bu olmayacak şey değil ki...
ESMA - Hiç ummuyorum. (Bağırarak ağlar.) Bunu yapsa yapsa kardeşim İrfan Molla yapar. Çünkü babam onun her dediğini keramet zannediyor... Perilere, cinlere karışmış olduğu için aptalı ermiş sanıyor.
DİLARAM - Niçin efendim?
ESMA - Bilmez misin? Efendi babamın her işi aksinedir.
DİLARAM - Aman hanımcığım sahi öyle. Hanımcığım, ya sizi kalkıp başkasına verirse?
ESMA –(Bağırarak ağlar)
DİLARAM - Hanımcığım böyle fena şeyleri aklına getirme. Safi Çelebi gelip sizi istese efendi babanız ne diyecek? Allah için aslan gibi delikanlı... Babası tütün taciri, halleri, vakitleri yerinde imiş.
ESMA –Dilaram, sana bunları Dilaver mi söyledi?
DİLARAM - Evet efendim...
ESMA – Kız sen bunları Dilaver'e mi anlattın? (Bağırarak ağlar)
DİLARAM – A.. hiç böyle bir şey Dilaver'e söylenir? İnşallah efendim Safi Çelebi size kismet olur. Ee, o zaman bana ne var?
ESMA – Dilaram, Allah o günleri gösterebilir... Sana yok, yok. En evel seni azat ederim. Sonra seni istediğine veririm. Dilaram, o zaman sen kimi istersin?
DİLARAM - (İçini çeker.) Ah ah.. Hanımcığım. Herkesin gönlünde bir aslan yatar. (Sağ taraftaki kapı vurulur. Dilaver Dilaram'a seslenir)
DİLAVER – (Dışarıdan seslenir) Hu hu... Dilaraaaaaam!

ESMA - (Yerinde fırlar.) Hu hu Dilaram. Kız, Efendi babam geliyor galiba. Çabuk şunları topla, ben savuşayım... Pencerenin önünde oturuyorsun diye yine darılır. (Sol kapıdan gider.)

DİLARAM – (İpekleri toplar, kapı yine vurulur) Kim o?

DİLAVER – (Dışarıdan) Sen misin Dilaram, kimse var mı?

DİLARAM – (İpekleri toplamakla meşgul, aşikane) Hayır benden başka kimse yok.

DİLAVER – (Sağ kapıdan girer, koşar, Dilaram'ı kucaklar.) Ah Dilaram.

DİLARAM – Bırak kuzum. İpekleri dolaştıracaksın.

DİLAVER – Dünden beri fırsat bulup seni göremedim Dilaram.

DİLARAM – Şimdi biri gelir... Of yapma.

DİLAVER – Dilaram merhamet et bana.

DİLARA – (Çekinerek) Yapma diyorum canım.

DİLAVER – Ah... ah ne zaman benim olacaksın?

DİLARAM – Küçük hanım gelin olduğu zaman.

DİLAVER – Ya.. Sahi mi?.. Senin bana anlattığın Safi Çelebi'ye mi varacak?

DİLARAM – Neme lazım... Kime varırsa varsın... Bana vaat etti. Gelin olursa beni azat edecek.

DİLAVER – Dilaram bir kerecik öpeyim...

DİLARAM – Yapma canım... İpekleri yeni baştan dolaştırdın... (Telaşla) Çekil..

Küçük efendi geliyor...

İRFAN – Her gün her gece üst üste yangınlar tevekkeli değil. Bir geceki afeti yangına ne demeli? Unkapanı var ya, bir de Beyoğlu var... Onun arası hep yandı. Nice mahallatı arz ile yeksan eyledi. Daha başımıza kim bilir neler gelecek. Ya geçen haftaki yağmurlara ne demeli... Kağıthane'nin deresi taşı. Eyüp sokaklarını su bastı. İbret alan yok. Mevlam cümlemizi korusun ya Rabbim... Mevlam cümlemize amel ihsan eylesin, salih amel ihsan eylesin. Amin.

İRFAN – Vay sizin burada ne işiniz var?

DİLARAM – Efendim, küçük hanımın gergefini topluyordum.

İRFAN – (Dilaver'e) Senin işin ne burada Dilaver?

DİLAVER – Büyük efendiyi arıyordum.

İRFAN – Terbiyesiz... Büyük efendiyi Dilaram'ın ağzının içinde mi arıyordun? Efendi babam selamlıkta el alemin davasına bakıyor. Dilaram'ın ağzında cirit atmıyor.

DİLAVER – Efendim... Şey...

İRFAN – Sus yalancı, sus... Kazık kadar herif oldun. Haremde işin ne? Efendi babama söylersen falakada tabanını patlatır.

DİLAVER – Aman efendim. Bilmeyerek bir kusur ettim, affedin.

DİLARAM – Aman efendim affedin. Ben ipekleri toplarken bilmeyerek geliverdi. Kuzum affedin.

İRFAN: Seni, seni, seni! Ben şimdi geli gelivermeseydim, kimbilir ne haltlar edecektiniz...

DİLARAM: Aaa.. Rabbim kuru iftiradan saklasın günahımıza girmeyin..

DİLAVER: Bizden öyle şey umar mısınız?

İRFAN: Sus bereket versin ki çabuk çabuk yetiştim...

DİLARAM: Ah efendim. Dilaver'le ikimiz küçükten beri beraber büyüdük, kapı yoldaşı değil miyiz? İçimizde bir fenalık olmadıktan sonra...

İRFAN: Ben öyle şey tanımam, işitiyor musunuz, bu günden itibaren konuşmayacaksınız. Bir daha görmiyeyim efendi babama söylerim.

DİLARAM: Kapı yoldaşınız konuşuyoruz.

İRFAN: Hüt, yasak, bu günden itibaren yasak diyorum.

DİLARAM: Onu padişahlar bile yasaklamamış.

İRFAN: Ne dedin?

DİLAVER: Öyle yaa.

İRFAN: Tevekkeli değil, her ne zaman Dilaram azıcık gel desem, küçük hanım bekliyor, diye kardeşimin yanına sıvışsın. Şimdi anladım. Peki... İkinize de gösteririm. Şu kitabı görüyor musunuz? Bütün felakiyat bunun içinde. Eset, sümbüle, akrep filan nedir bilir misiniz?

DİLAVER: Hayır efendim.

İRFAN: Bilemezsiniz tabii, on iki burcun ismidir.

DİLARAM: Ya!

İRFAN: Bakın akrep burcunu görüyor musunuz? Bak, Seretana bak... İşte buna Seretan burcu derler.

DİLARAM: Kuzum efendim bunlar ne olacak?

İRFAN: Ne olacağını görürsünüz. Gökyüzünde herkesin bir yıldızı varmış.

DİLAVER: Ya!..

DİLARAM: Benim de yıldızım var mı efendim?

İRFAN: Var ya... Ah senin yıldızını bulabilsem ne yapacağımı görürdün?

DİLARAM: Ne yapacaksınız efendim?

İRFAN: Dilaver'in yıldızından ayırıp benim yıldızına bağlayacağım.

DİLAVER: Ah efendim etmeyin. Bize pek yazık olur.

İRFAN: Benim yıldızıyla senin yıldızını sımsıkı bağlayacağım. O anda beni sevmeye başlayacaksın. Senin gözüne Dilaver yengeç gibi çirkin görünecek. Onun aşkından ikrah edip benim aşkımla tutuşacaksın.

DİLARAM: Bize acıyın efendim, yapmayın.

İRFAN: Yapacağım...

DİLAVER: Gençliğiniz için bize kıymayın.

İRFAN :Kıyacağım.. İlmi nücum ile senin yıldızını akrep burcuna bağlıyacağım....

DİLARAM --- Efendi babanızın başı için yapmayınız.

DİLAVER --- Merhamet edin efendim... Bize merhamet edin.

(Dışardan Savleti'nin kızgınlıkla "Hayır hayır!" sesi işitilir. Dilaram sahneden çıkar.)

İRFAN --- Aman. Efendi babam geliyor, savuşalım. (Kitabı yerde unuttur, Dilaverle kaçarlar.)

DİLAVER – (Kitabı yerde görür ve hemen kaldırır. Kitap elindeyken aklına bir fikir gelir) Ben sana yapacağımı iyi bilirim! (Kitabı tekrar yere atar)

SAVLETİ - (Sağ kapıdan gelir.)

MENTEŞ - (Arkasından gelir.)

SAVLETİ - (Devamlı) Luhumu müteaffineyi, hububatı mağşuşeyi, ruganı zeytin sadeyi, noksan'ül vezin-nan-ı azizi, çarşuyu bazarı bilain kıta keşt ü gûzar ederek bu misüllü ve meşrubatı revacına meydan vermemek gerek.

MENTEŞ -Endişelenmeyin efendim, saye-i alinizde esnafa bu gibi şeyleri sattırmıyoruz efendim. Muhtekirlere göz açtırmıyoruz. Mahlut yağları müsadere edip denize atıyoruz... Satanlara yirmiden aşağı değnek vurmuyoruz.

SAVLETİ - Bunlara ibreten yirmi değil, elli değnek vurmali.

MENTEŞ - Baş üstüne efendim.. Bundan sonra öyle yaparız efendim.

(Dilaver gelir, elinde ibrik omzunda havlu vardır. Leğende Savleti'nin elini yıkaması için su döker, divan durur.)

SAVLETİ - Esnafı mekru hilesine payan yoktur. Bunları derk ve teyakkun etmeli, mühtekirlere aman vermemeli. Zabh ettikleri dişi koyunlara diğer ağnamın alamet-i farikasını raptederek halkı iğfal eden kasap esnafa dikkat etmeli.

Mahallat esvakına... Viranelere.. İzbe köşelere... Müzahrafat terakümüne meydan vermemeli, zira böyle izbe yerlerde teraküm eden müzahrafat, taife cinne makar olur... Taife cinnin tabaka-i süfliyesi böyle yerlerde karar bulur. Neuzübillahi Teala bir takım insanları taun, veba gibi bir çok mehalike ilka ederek çarparlar.

MENTEŞ - (Kendi kendine) Yine cinler! (Aşikane) Her yerler temizleniyor efendim.

SAVLETİ - (Kitabı görür.) Bu ne? Ver bakıyım.

DİLAVER - (Kitabı yerden alır, üç kez öpüp alına koyar) Buyrun efendim.

SAVLETİ - Bu ilmi nücum kitabı... Uruc el burç... Buraya kim getirmiş?

DİLAVER - Efendim demincek İrfan Molla Bey'in elindeydi...

SAVLETİ -Çağır şunu gelsin.

DİLAVER - (Sol kapıya gider, seslenir) Efendi Hazretleri İrfan Molla Bey'i çağırıyor...

SAVLETİ - Böyle bir müstesna kitap yerlere bırakılır mı? Bu ne cehalet...

MENTEŞ - Af buyurun... Molla Bey unutmuşlardır.

İRFAN --- (Gelir.) Haniymiş İrfan...

SAVLETİ -İrfan, bu kitabı buraya sen mi bıraktın?

İRFAN - Ha... Burçları ezberliyordum efendi baba...

SAVLETİ - Bire gafil... Böyle mübarek bir kitap buraya bırakılır mı? Bu ne gaflet?

İRFAN - Dersimi ezberliyordum... Unutmuşum.

SAVLETİ - Dersini ezberliyordun ha... Ezber edebildin mi bari?

İRFAN -Su gibi.

SAVLETİ - De bakalım o zaman... Sevr nedir?

İRFAN - Sevr... Sevr... (Menteş'ten el kol hareketleriyle yardım istediğini babasına göstermeden anlatır) Şey... Mo, mo, mooooo... İki tane gözleri var, kocaman...

Boynu davar böyle kıvrık kıvrık... İki tane de gözleri var böyle kocaman kocaman...

Balık, balık efendi baba.

SAVLETİ -Hayır... Balık "hud"tur.. Ezberleyememişsin... Esed nedir?

İRFAN - Balık huddur hud! Esed? Esed... Şey... Böyle kocaman kafası var, sivri sivri dişleri... Pençeleri var, yiyor yiyor... Kocaman kafası var... Bir de elinde sopası var böyle... Yavaş yavaş dolaşiyor... Anam, aslan efendi baba.. Aslan..

SAVLETİ - Seretan nedir?

İRFAN - Seretan... Ha... Seretan... Böyle pinçik pinçik... iki tane kolu var, bi tane de ayağı var... Topal topal... Anam... Topal Hatce!

SAVLETİ - Ne o ulan, sizin köyden mi ha? Devam et lan gerizekalı...

İRFAN - Böyle pinçik pinçik... Yan yan, yan yan... Şey... Yengeç... Yengeç efendi baba..

SAVLETİ -Allahalla çalıştın bu sefer ha! Pekala... Eee... Sevr nedir?

İRFAN - Sevr... Sevr... Mo... Mo... Dur dur dur... Böyle iki tane boynuzu var. Bir iki bir iki... Dur! İki tane boynuzu var, bi tane de kuyruğu var. Kuruğunu sallıyor böyle... Bi tane de ayağı var böyle sinirli sinirli, duman duman.... Dur dur dur... Buldum... buldum... Öö öküz efendi baba, öküz... öküz..

SAVLETİ - Aferin ulan. Hangi hayvanı gördün de aklına geldi? Sırasıyla burçları oku...

İRFAN - Est, sümbüle, sümbüle, eset... Sümbüle...

SAVLETİ – Mabadını niye oynatıyorsun ulan?

İRFAN - Deneyim dedim efendi baba...

SAVLETİ - Oranın beyinle bir bağlantısı yok. Ordan zorlayınca ağızdan çıkmıyor! Adam gibi oku şunları.

İRFAN – Dur dur dur... Sümbüle... Sümbüle...

SAVLETİ - İkin ikin çıkacak!

İRFAN - Dur dur dur... Sümbüle... sümbüle... eset. (Yan tarafa zıplar ve yere düşer.)

SAVLETİ – (Kızarak) Esed oğlu esed! On iki burcun esamisini ezber edemedin, yazıklar olsun. Ben ise ilmi nücuma vakıf bir hayrülhalef yetiştireceğim diye beyhude yere iza-i vakıf edip duruyorum... Tüh yazıklar olsun İrfan... Tüh yazıklar olsun İrfan... Tüh ömrümü yedin İrfan!

İRFAN - Öğrenirim Efendi baba... Yavaş yavaş...

SAVLETİ - Daha ne kadar yavaş. 40 yaşına geldin toprağın altına gideceksin.

İRFAN - İki yanışım çıktı ise ne olmuş sanki...

SAVLETİ – Elinin körü olmuş! O zeka nerde İrfan nerde!

İRFAN - Buradayım efendi baba.

SAVLETİ - Ulan çekil karşımdan... Seni cahil... Nadan... Biiz'an..

İRFAN - Kızacak ne var sanki?

SAVLETİ - Ne kadar ihtimam etsem nafile... Yıkıl karşımdan ulan gözüm görmesin seni! (Fincanı İrfan'ın arkasından fırlatır.) Sersem, cahil, ahmak, budala...

Bunun güzel bi sıfatı da vardı neydi o neydi, ha? Hah, anası kılıklı!

İRFAN – (Kaçar. Sonra geri gelir) Kızacak ne var sanki...

SAVLETİ – Teşekkür ederim oğlum, zekanı anandan aldığın konusunda hiç şüphem kalmadı. Ama şu cesaret var ya şu cesaret, o benden!

İRFAN – O senden efendi baba...

SAVLETİ – (Ayağa kalkıp İrfanı kovalar.) Ulan yıkıl karşımdan! Şimdi ayağımın altında pestilini çıkarıcam.

MENTEŞ - Üzülmeyin efendim... Sakin olunuz. İnşallah saye-i alinizde çalışır, arzu buyurduğunuz gibi alim ve fazıl olur.

SAVLETİ – İrfan mı? Sen de yalakalıkta sınır tanıımıyorsun ha! Ah hiç ummuyorum Hacı Mimi, hiç... Ha..Bırak o salağı, Ferhat Ağa nerede?

MENTEŞ - Bugün görünmedi efendim.

SAVLETİ - Kerimemi Ferhat Ağa'ya vermek istediğimi sana söylemiştim... Ferhat Ağa'ya açtın mı?

MENTEŞ - Evet efendim.

SAVLETİ - Ferhat Ağa'nın zaicesini yokladım, kerimemin yıldızıyla muvafık geldi. Remille tetkik ettim, arzum zuhur etti. İstiharelerim de iyi çıktı.. Tesbih niyeti de... Ha, sen ne dersin?

MENTEŞ - Ne diyeyim efendim, remiller, istihareler... Tesbih niyetleri uygun gelmiş.. Ama Ferhat Ağa uymuyor. Ağzını aradım reddetti.

SAVLETİ - (Hayretle) Ya.. Neden?

MENTEŞ - Bilmem efendim... O kadar ısrar ettim kabul etmedi... Meğerse Ferhat Ağa evlenmiş.

SAVLETİ - Ya... Garip şey.. Bu sabah attığım remillerin kaflesi Ferhat Ağa'yı mücerret gösteriyordu.

MENTEŞ - Evet efendim evlenmiş..

SAVLETİ - Garip şey ne zaman evlenmiş?

MENTEŞ - Bir odalık satın almış... Kerimenizi artık Ferhat Ağa'ya vermezsiniz değil mi efendim?

SAVLETİ - Odalık... (Düşünerek) Ne yapalım. O öyle arzu etmiş... Kerimemi verecek adam mı yok...

MENTEŞ - Evet efendim çok. (Kendi kendine) Ah bana verse.

SAVLETİ - Ferhat Ağa maiyetimde olduğu için arzu ederdim, yoksa...

MENTEŞ - Evet efendim... Maiyetinizde adam çok, hepimiz efendimizin bendesiyiz... Mesela lütfen kulunuzun da zaiçesine baksanız belki Ferhat Ağa'nın zaiçesinden daha uygun çıkar.

SAVLETİ - Maşallah pek iştahlı gördüm seni! Tesbihim nerde, hah! (Tesbihi atar) İki parmağınla kaldır, imameye kadar say.

MENTEŞ - (Tesbihi sayar.) Kırk efendim, kırk.

SAVLETİ - Ya... Garip bir tesadüf... Yine F harfi zuhur etti.

MENTEŞ - Hayır efendim... hayır efendim... F değil kırk adedi ebced hesabı ile M değil mi efendim?... Bendenizin isminin ilk harfi... Mimi, Mimi bendeniz.

SAVLETİ - Evet ebced hesabıyla.. M.. kırk eder ama ben şimdi niyet ettiğim zaman zuhur edecek rakamın bir mislini niyet etmişim.

MENTEŞ - (Üzgün) Ya...

SAVLETİ - İşte kırk... Kırk daha seksen eder. (Kendi kendine bir müddet düşünür.)

Evet F harfi.. Ferhat Ağaya işaret ama.. Ferhat Ağa mücerret değil... Haydi çekil!

MENTEŞ - (Mütessir, şaşkın sağdan gider.)

SAVLETİ - (Kendi kendine) Kerimenin izdivacı hususunda pek çok tedavüle tevessül ettim. Remille tetkik ettim, istihareye yattım, niyet ettim falan felan... (Teshibi çıkarır.) Mesela şu tesbihimi bahçenin bir mahalline saklasam... Dairem halkına duyurup aratsam... Her kim bulursa kerimemi onunla evlendirsem... (Düşünür) Evet. Pek münasip... İş bitirir vesselam. (Kalkar, tesbihi havuza atar, yerine oturur.)

Evet çok münasip olacak.

SAVLETİ - (El vurur.) Gel.

DİLAVER - (Sağdan gelir.) Buyrun efendim.

SAVLETİ - Selamıktaki dairem halkına söyle, herkes buraya gelsin.

DİLAVER – Baş üstüne efendim. (Sağdan gider. Dışardan) Efendi hazretleri tüm halkı bahçeye çağırıyor.

(Herkes sahneye gelir)

SAVLETİ – Tesbihimi bahçenin şurasında bir yerde kaybettim. Her kim bulursa memnun ... (Feraset'i fark eder) Sen kimsin evladım?

FERASET – Kara Murat!

SAVLETİ – Neyse... Tesbihimi bahçenin şurasında bir yerde kaybettim. Her kim bulursa onu memnun edeceğim. Haydi arayın!

İRİFAN – Efendi baba tesbihi ben de arayım.

SAVLETİ – Hayır olmaz...

İRİFAN - Ne olur efendi baba, tesbihi ben de arayım?

SAVLETİ - Olmaz evladım olmaz senin bulman olmaz.

İRİFAN - Ne olur efendi baba, tesbihi bulsam beni de memnun edersin

SAVLETİ - Oha oha! (İrfan'ın üzerine yürür.) Çık ulan dışarı günaha sokacaksın şimdi beni.. Hadi arayın hadi, ne duruyorsunuz.

(Müzik: TALİHİN ELİNDE OYUNCAK OLDUM)

(Herkes tesbihi arar.)

DİLAVER: Allahhhh, buldum efendim buldum... Buraya düşürmüşsünüz.

SAVLETİ – Allah kahretmesin... Oraya düşürmüşüm ha? Neyse... Seni tamamen azad ediyorum... Hadi yine şanslısın kerimem Esmâ'yı sana veriyorum.

ESMA – (Bağırarak ağlamaya başlar, sahneden çıkar.)

SAVLETİ – Sevinçten, sevinçten...

DİLAVER – Efendim... Ben zavallı bir köleyim... Kızınıza layık değilim. E ben Esmâ hanımı istemem! (Sonra korkar, hemen pişman olur, Savlet'i'nin ayaklarına kapanır.) Affedin beni efendim...

SAVLETİ - Ulan tarla faresi, ulan çöl tilkisi! Ulan köle! Sen kimsin ulan, hanem halkı önünde benim lafım üzerine laf söyleme cüretini kendinde görüyorsun ha? Seni at meydanında sallandırırım ulan ben! (Tam elini kaldırır) Şiddet yok! Şiddet yok... Benim hanemde şiddete yer yok. Üflesem düşeceksin Dilaver... Üfff! Yarın kerimem Esmâ ile evleneceksin o kadar! (Sahneden çıkar.)

MENTEŞ – (Dilaver'e) Ne o, rengin uçtu.. İnsan ansızın sevinirse böyle olur. Talihin yavermiş, uzatma.

DİLAVER – (Kendi kendine) Talih ha... Başkasını seven bir kızla evlenmek talih ha...

Keşke Dilaram'dan ayrılmamak şartıyla ölüncüye kadar esir kalaydım. (Dilaver yerde sessizce ağlar)

İRİFAN – (Gelir.) Dilaver... Bak gördün mü yıldızını nasıl bağladım?

DİLAVER – Çok fena ettiniz. Benim yıldızımı niçin küçük hanımın yıldızı ile bağladınız.

İRİFAN – Ben senin yıldızını akrep burcuna bağlamıştım neden böyle oldu?

DİLAVER – Kuzum efendim çözüünüz. Ben küçük hanımı istemem, küçük hanım beni istemez. Bana acımazsanız kardeşinize acıyın...

İRİFAN –Allah Allah... Ben akrep burcuna bağlamıştım. Neden böyle ters oldu?

DİLAVER – Gençliğinizin başı için çözüünüz efendim.

İRİFAN – Sahi bu çok fena oldu.

DİLAVER – Kuzum efendim çözün.
İRFAN – Çözmem ben. Bağladım ama nasıl çözüleceğini bilmiyorum.
DİLAVER – Efendim nasıl bağladınızsa öyle çözün, yalvarırım.
İRFAN – Ucunu kaybettim, kitaptan yazmıştım. Hah, nerede o kitap?
DİLAVER – İşte, bu kitap mı?
İRAFAN – Evet bu kitap... Bakayım yıldızını çözebilecek miyim? (Gider.)
DİLAVER – (Ağlayarak bahçeyi dolaşır.)
DİLARAM – (Sinirli ve hızla sahneye gelir) Dilaver... Dilaver... Esmâ hanımı sana verdi. Sen şimdi beni bırakıp Esmâ hanımın olacaksın öyle mi? (Tokat atar.)
ESMA – (Gelir, Dilaver'e tokat atar. Dilaver yere düşer.)Sana asla varamam.
DİLAVER --- Ben de sizi alamam.
ESMA --- (Dilaver'e) Efendi babama söyle. Ben seni istemiyorum. İstemiyorum.
DİLAVER – Efendi babanıza siz söylemediniz mi efendim?
ESMA – Ben korkumdan söyleyemedim.
DİLAVER – Ben ayaklarına kapandım ama fayda etmedi...
ESMA – Off off... Başımın üstünde kara bulutlarla dolaşıyorum. (Sahneden çıkar.)

(PERDE)

MÜZİK: ARABAYA TAŞ KOYDUM

(Arabaya taş koydum şarkısı çalınır. Oyuncular izleyicilerin arasından oynayarak sahneye gelirler. Sahnede Fidan kalır. Kendi kendine oynar. Daha sonra Feraset gelir Fidan'ı alır, selam verip çıkarlar.)
(Esmâ dilek ağacının altında ağlar. Yanında Dilaram vardır. Cariyeler dilek ağacının başındadırlar.)
AFET --- (Esmâ'ya) Niye ağlıyorsun güzelim ne oldu?
ESMA – Ne olacak Afet kadın, Efendi babam beni gelin ediyor.
AFET ---- (Gülerek) A.. bu da ağlanacak şey mi ama...
ESMA – (Bağırarak ağlar)
AFET --- (Esmâ'ya) Güzelim ağlama, gözlerine yazık değil mi? Al şu mendili, sil gözlerini... (Pembe mendili verir)
ESMA --- (Mendili görür, kemali hayretle) Ah o mendil, bunu size kim verdi?
AFET – Safi Çelebi...
ESMA – Ya.

AFET – Seni sevdiğini söylemek için beni gönderdi.
ESMA --- Ah.. Ne fayda.. Her şey mahvoldu.. Her ümidim kırıldı. (Ağlar.)
AFET --- Güzelim ağlama... Çelebi'yi sahiden seviyor musun?
ESMA --- Ah... Canım kadar.
AFET --- Sevdiğin için bir fedakarlık edebilir misin?
ESMA – Mümkün olsa onun için her fedakarlığı yaparım. Elimden bir şey gelmez ki... Bir çaresi olsa.
AFET --- Çaresini ben bulursam...
ESMA – (Afet'in ellerine sarılarak) Çaresi nedir?
AFET – Şimdi beni iyi dinleyin... Şu bahçenin kapısı açık mı?
DİLARAM- (Seslenir) Dilaver, Dilaver!
DİLAVER --- (İçeri girer.) Buyurun efendim.
AFET – (Dilaver'e) Şu bahçenin kapısı açık mı?
DİLAVER - Hayır. Fakat anahtarı bende...
AFET – (Dilaver'e) Çabuk git aç. (Esmâ ile Dilaram'a) Gelirken beni kimse görmedi... Giderken de görmesin.
DİLARAM --- Peki, hiç merak etmeyin.
AFET – Feraset her şeye dikkat et... Her şeyi idare et... Biz gidiyoruz, haydi.
FERASET – Peki... Merak etme kadını.
ESMA --- Ah pek korkuyorum Afet Kadın.
AFET --- Hiç üzülme güzelim... Bir şeycik yok. Haydi bizi kimse görmesin.

SAVLETİ- (Konuşarak içeri girerler) Tasdik olunan davetnameleri ... (Feraset ve çariyeleri görür.) O... Bunlar ne? Bunlar ne? Destur! Ne işiniz var benim bahçemde?
FERASET- Efendim küçük hanım gelin oluyormuş. Çeyiz halayığı lazımmiş. Afet Kadın eteklerinizi öptü, bizleri gönderdi.
SAVLETİ - Afet kadın gönderdi desene... Haydi içeri gidin, kerimem görsün.
FERASET- Kızlar... (Soldan giderler.)
FERHAT- Allah mübarek etsin efendim.
SAVLETİ-Amin, amin. (Ferhat'a) Tasdik olunan davetnameleri mahallelere tevzi et.
FERHAT-Baş üstüne efendim.

SAVLETİ-Hacı Mimi, sen de ahıllayı benamdan daveti vakiya icabet buyuracak zevatı, kirama izaz ve ikram et.

MENTEŞ-Baş üstüne efendim.

(İçerden feryat başlar, çığlık sesleri gelir, sol taraftaki kapı şiddetle vurulur.)

SAVLETİ- Aman ne oluyor... Acaba yangın mı çıktı, ne oldu? (Kapı yine vurulur. çığlık sesleri gelir.)

SAVLETİ- Ne var? Ne oluyor?

İÇERİDEN-(Feryatlar.)

SAVLETİ-Haydi bakınız harik mi zuhur etti ? Ne oldu?

MENTEŞ, FERHAT-(Konuşarak sağdan giderler.)

DİLARAM-(Haykırarak girer.) Aman efendim... Aman efendim.

SAVLETİ-Ne oluyor?

DİLARAM-Efendim, küçük hanım kayboldu.

SAVLETİ-Küçük hanım kayıp mı oldu?

DİLARAM-Evet efendim ...Odasında gergefin başında nakış işlerken sırta kadem oldu.. Ah her yerleri aradık... Her yerleri aradık yok (Ağlar)

SAVLETİ-Hadi gidin tekrar arayın... Evin içinde nereye gidecek?

DİLARAM – (Gider.)

CARİYELER – (Sırayla çığlık atarak gelir ve giderler.)

FERHAT– Efendim, hiçbir yerde harikden eser yok.(İçerden feryat.)

MENTEŞ – Acaba yangın haremde mi?

SAVLETİ – Hayır...Hayır yangın değilmiş...Kerimem odasında nakış işlerken sırta kadem basmış.

HEPSİ – Acayip.

MENTEŞ – Her tarafı aramalı, nereye gidecek; uçmadı ya?

FERHAT –Bütün kapılara bakmalı.

DİLAVER – Her taraf kilitli, anahtarı da bende... Şu iki kapıdan başka açık kapı yok.

SAVLETİ – Hanenin kapıları daima kilitlidir.. Emrim olmadıkça bir kapı açılmaz..

Haydi, havuzlara, kuyulara, su haznelerine, çatının arasına, dam ve mahzene, hasılı her tarafa, bakın arayın.

HEPSİ – (Çıkar giderler.)

DİLARAM – Odaları aradık, sandıkları boşalttık. Aradık taradık yok. Yok, yok, yok, küçük hanım yok.

İRFAN-(Telaşla girer.) Buldum. Buldum!

SAVLETİ-(Heyecanla yerinden fırlayarak) Oh... Nerde.. Nerde evladım?..

İRFAN- Burda Efendi baba. (Tesbihi çıkarır, gösterir.) Hani arıyordunuz ya?

SAVLETİ-(Hayret ve hiddetle) Hay Allah layığı versin. O değil, hemşiren Esmâ kayboldu be şaşkın.

İRFAN-(Hayretle etrafına bakınır.) Ya..!

DİLAVER- -- (İrfan'ın yanına sokulur.) Yaptığınızı beğeniyor musunuz küçük efendi?

İRFAN – Yapmamış yapmamış... İrfan bir şey yapmamış...

SAVLETİ --- (Dilaver'e) Ne var, ne oluyor? Söyleyin...

İRFAN --- (Ellerini ovuşturarak önüne bakar.) Şey efendi baba.

SAVLETİ --- Söyleyin...

DİLAVER --- Küçük Efendi bizim yıldızımızı bağlamıştı da onu söylüyorum.

SAVLETİ --- (Haykırarak) Ne dedin! (İrfan'a) Söyle bakayım. Ne halt ettin?

İRFAN --- (Eli, ayağı titreyip kekeleyerek) Efendi baba, Vallahi, billahi, ben Esmâ'nın yıldızına dokunmadım.

SAVLETİ --- Dokunmadın da yavruma ne oldu? Söyle diyorum.

İRFAN – Efendi baba, Dilaver'in yıldızıyla Dilaram'ın yıldızını ayırayım derken yanlışlıkla oluvermiş. Uğraştım, uğraştım, düzeltemedim.

SAVLETİ --- Hay Allah cezanı versin. Nücum ile uğraşmak senin ne haddine!.. A ahmak cahil budala... (Elini dizine vurarak) Şimdi ne yapacağız. Eyvahlar olsun.

Evin her tarafını cinler periler basmıştır şimdi. (Sahneden çıkar)

İRFAN – (Babasının arkasından bakarken, kendi kendine) Tüh yazıklar olsun İrfan! Tüh yazıklar olsun İrfan! Tüh ömrümü yedin İrfan!

(Müzik: BU AKŞAM GÜN BATARKEN GEL)

(Savleti sandığın içine girmiştir. Üzgün ve bitkindir, ağlar.)

DİLAVER – Efendim Afet kadın geldi, huzura kabulü beklerler.

SAVLETİ – Çağırın gelsin.

AFET --- Aman efendim ne oldu?

SAVLETİ – Gel, gel Afet Kadın, derdimize belki bir çare bulursun.
AFET -- Allah dert vermesin velinimetim, ne oldu?
SAVLETİ ---- Ah.. Ne olacak kerimem odasında kayboldu.
AFET --- (Yakasını çekip tükürerek) Aaa tüh tüh tüh, dağlara taşlara, vah vah vah.
Ben bunları işitmek için mi geldim... Ah ayağım kırılıyordu da gelmez olaydım. Vah vah vah...
SAVLETİ – Bizim ahmak İrfan hemşiresi Esmâ'nın yıldızıyla oynamış. Ne yapacağımı şaşırtdım. Sen tecrübeli, akıllı bir hatunsun bu duruma ne dersin?
AFET – Vallahi ne diyeyim bilmem ki. Vah.. vah.. Zavallı yavrucak... Ah Molla Bey ne diye yaptınız?
İRFAN – (Ağlar gibi) Böyle olacağını ne bileyim ben Afet kadın... Çözeyim derken daha da karıştı.
SAVLETİ –Sus! Çekil gözümün önünden..
SAVLETİ – (Afet'e)Yarın akdini icra edip Dilaver'le evlendirecektim. Ah evladımın mürüvvetini göremedim.
AFET – Ya.. Öyle mi efendim.. Ah Molla Bey ah... Yıldızları karıştırmış küçük hanımın üstüne uğratmış... Sakın bu peri alameti olmasın...
SAVLETİ – Evet o benim de aklıma geldi.
AFET – İşte böyle her zaman gelinleri, lohusaları periler kıskanırlar... Ah anladım... Küçük hanımın yıldızları karışmış, perilerin şerrine uğramış.. Anladım anladım...Efendim, çabuk Feraset'e tütsü ettirelim.. Baş alsın, perileri davet etsin.
SAVLETİ –Çabuk.. çabuk..
AFET – (Kızlara) Buhurdanlıkları getirin.
İKİ CARIYE –(Soldan giderler.)
SAVLETİ –Çok gaflet ettim.. Azgın cinler kitabının altıncı bölümünün ön sözünde okumuştum. Taife-i cinnin damı esaretine giriftar olan adem oğullarının serencanını zikrü beyan eder. (Düşünür.)
AFET – Ah velinimetim... Siz bu kadar derin okuduğunuz halde nasıl oldu da yanıldınız?
SAVLETİ - Çok derinden okudum ya, ondan oldu herhalde.
AFET – (Soldan gider, başörtüsüyle tekrar gelir.)
DİLARAM – (Buhurdanlığı getirir, ortaya koyar.)

MENTEŞ – (Kendi kendine) Yine cinler, periler.
SAVLETİ – Cinlerin sınıfları vardır. Acaba bizim kerimenin perisi hangi sınıftandır?
AFET – Rabbim onları kurttan kuştan, bizi de onlardan esirgesin... Feraset çabuk tütsü et.
SAVLETİ – (Feraset'e) Haydi perileri davet et.
İRFAN – Efendi baba cinler mi gelecek?..
AFET – Aman Molla Bey susun... Perileri ürkütmeyin, iyi saatte olsunlar...
SAVLETİ – (Hiddetle) Sesini kes.. Yoksa şimdi seni falakaya yıktırırım. Sersem, cahil, ahmak, budala...
İRFAN – (Ağlayarak) Ben böyle olacağını bilir miydim Efendi baba. (Söylenir.)
FERHAT – (İrfan 'ı kolundan tutar, bir tarafa çeker .) Sus, sus Efendi babanı kızdırma...
FERASET – Lü lü lü lü lü lü San kara vavagıcı ... (Oturur torbasından çıkardığı tütsü kutularından buhurdanlığa tütsü atar, eliyle yeri sıvar, dizlerini omuzlarını yumruklar.) Vayyayu.. Vayyayu.. Vayyayu.. Vayyayu Sankara Vavagacı
AFET- (Eliyle yeri sıvazlayarak) Aman Rüküş Hanım, canım Rüküş hanım... Küçük hanıma ne oldu?
FERASET – Vayyayu.. Vayyayu... Sankara... Vavagacı (Dövünür .)
AFET – Aman Rüküş Hanım, canım Rüküş hanım, Esmâ Hanım nereye gitti?..
FERASET –Vayyayu vayyayu...
AFET – Kuzum Rüküş Hanım, canım Rüküş hanım rica ediyoruz... Küçük hanıma ne oldu?
SAVLETİ – Ben de rica ediyorum.
FERASET – Vayyayu.. vayyayu.. Gitti ..vayyayu
AFET – Söyle Rüküş Hanım, nereye gitti?
FERASET – Vayyayu.. Kaf dağının arkasına gitti. Vayyayu..Vayyayu..
FERHAT – (Menteş'e) O kaf dağı ne tarafa düşüyor yoldaş?
MENTEŞ – Bilmem... (kendi kendine) Bir fırlıdak çevriliyor ama...
SAVLETİ – Cinlerin memleketi... Yecüc de oradadır.
FERASET – (Menteş'e) Bak bizim efendi orasını da biliyor...
FERASET – Vayyayu..vayyayu...
SAVLETİ – Kerimemin cinler elinden belasına çare yok mu?

FERASET – Vayyayu... (Tane tane söyleyerek) Sarığı güllü, yanağı benli, kıvrıcık kahküllü, bir civan insan oğlu... Küçük hanımı kurtaracak..Vayyyayu.

MENTEŞ – Ha... İş anlaşıldı.

SAVLETİ – Nerede bulmalı... (Ellerini başına vurarak) Ne müşkül şey ah, nerede bulmalı?

FERASET - Vayyayu..vayyayu.. Aramalı bulmalı .

MENTEŞ – (Ferasetin kulağına) Ben kurtarırm, beni söyle.

FERASET: Olmaz, vayyayu.. Vayyayu olmaz, olmaz.. Vayyayu, vayyayu.. Sankara vavava vagıcı.(Dövünür)

MENTEŞ: (Savleti'ye) Efendim müsaade edin, ben bu işi kendi yöntemlerimle halledeyim.

SEVLETİ: Nasıl halledeceksin? Rüşvet mi alacaksın?

MENTEŞ: (Feraset'i göstererek) Emredin şunu falakaya yatırayım..

AFET: (Atılarak) Aman ne diyorsunuz. Deli mi oldunuz... Perilerin üstüne varılmaz ayol.. (Menteş'e yavaş sesle) Menteş Ağa eski defterleri açtırma..

SAVLETİ: (Haykırarak) Bırak, bırak bilmediğin işe karışma büsbütün fena olur. Perilerin üstüne varılmaz.

MENTEŞ: (Kendi kendine) Ah fattan kadın.

FERASET: (Büyük şiddetle dövünerek) Vayyayu vayyayu (Dövünür)

AFET: Aman Rüküş Hanım bir cahilliktir ettiler, affet.

FERASET: Vayyayu..vayyayu.. (Eliyle işaret ederek) Hıb- hıb- hıb- hıb- hıb...Attılar attılar... Küçük hanımı Kaf dağından attılar. (Haykırarak) Vayyayu... Vayyayu.. (Dövünerek)

AFET: Ah gördünüz mü şimdi yaptığınızı.. Ah şimdi ne yapacağız?

DİLARAM-(Bahçeden haykırarak) Amanın amanın amanın... Küçük hanım güllerinin altında kan revan içinde yatıyor.

AFET-KIZLAR: (Bahçeye koşarlar.)

FERASET: Lü lü lü... (diyerek bahçeye koşar)

MENTEŞ: (Kendi kendine) Acaba sahi mi?

AFET: (Bahçeden döner, gelir) Ah gördünüz mü ne yaptığınızı? Ah civana kıydınız, teknil vücudu hurda haş olmuş... Periler kaldırıp güllerin altına atmışlar. Serilmiş, bitap yatıyor. Pamuk getirin pamuk. (Bahçeye doğru koşar).

SAVLETİ: (Elini başına vurarak) Eyvah! (Menteş'in üzerine yürür)Gördün mü ettiğin haltı ahmak herif... Haydi çekilin!

HEPSİ: (Giderler)

KIZLAR : (Fidanı bir seccade içine yatırmışlar, Afet kadın yüzüne pamuk yapıştırmış müzikle getirirler.)

FERASET: Kos, kos ,kos ,kos ga ininda

HEPSİ: İyilik sağlık küçük hanıma.

FERASET : İndi ,indi, yamacı, matafiya kos

HEPSİ - İyilik sağlık küçük hanıma.

FERASET – Bumbulati kos kos, bumbulati kos.

HEPSİ – İyilik sağlık küçük hanıma.

CARİYELER – (Fidan'ı müzikle getirir, sedirin üstüne koyarlar müzik durur.)

SAVLETİ – Vah evladım, vah... Hiç tanınacak hali kalmamış...

AFET – Efendim, Kaf dağından yuvarladılar... Kolay mı? Hurdahaş olmuş. Bakın göğsüne, sırtına... Kemikleri birbirine geçmiş. Adeta kambur olmuş.

SAVLETİ – Kambur olmuş kambur olmuş... (Fidan'a yanaşarak) Kızım Esmâ, nasılsın yavrum?

FİDAN – (Dilsiz sadesiyle) A... a.. a.. a..

SAVLETİ – (Haykırır.) Amanın korku ile evladımın dili de tutulmuş. Hekim hoca çağırın, kızıma bir çare bulsunlar.

AFET - Ah hiç perilerin üstüne varılır mı? İşte böyle olur. Küçük hanıma çare olsa olsa yine perilerden olur.. Buna hekim hoca ne yapsın.

SAVLETİ – Bunun benim kızım Esmâ olduğuna bin şahit ister ah nasıl da çarpılmış.

FERASET – (Yine dövünür.) Vayyayu.. Vayyayu sankara vavagıcı (Aksırarak kendine gelir.) Of her tarafım sızlıyor. Ah perilerin elinden neler çektim... Ah küçük hanımın perisi ne zalim, ne zalim!

SAVLETİ – Kızımın bu halden düzelmesine imkan var mı?

FERASET – Ah efendim ben perilerle boşuna mı uğraştım... Var ya, hem de bir şeyciği kalmıyacak.

SAVLETİ – Sahi mi?

AFET – Ay ne ise söyle de çaresini bulalım.

FERASET – Küçük hanımın perisine galip hüddamlı bir adem oğlu bulunacak.

SAVLETİ – Ya... Başka?

FERASET – Bu gece bahçenin her köşesinde bal şerbetleri dökülecek, ak amber tütsüleri yakılacak, dokuz tane siyah bensiz horoz kesilecek.

SAVLETİ – Evladım bu illetten halas olsun da beş yüz horoz keseyim.. Eee daha?

FERASET – Yarın sabah gün doğarken sokağa çıkılacak.. Sol yanağı benli, sarığı güllü, kıvırcık kaküllü bir delikanlı bulunacak, küçük hanım nikahla bağlanacak. İşte adem oğlu küçük hanımın perisini alt edecek, küçük hanım da bu illetten kurtulacak.

SAVLETİ – Ne dedi, anlamadım ki?

AFET- (Aşıkane) Efendim ben anlatayım...

SAVLETİ- Aman sen anlatma, sen anlatma... Tekrar eder misin Feraset.

FERASET – Yarın sabah gün doğarken sokağa çıkılacak.. Sol yanağı benli, sarığı güllü, kıvırcık kaküllü bir delikanlı bulunacak, küçük hanım nikahla bağlanacak. İşte adem oğlu küçük hanımın perisini alt edecek, küçük hanım da bu illetten kurtulacak.

AFET – A pek kolay.. pek kolay.. A bir şey değil.. Böyle hüddamlı bir delikanlı bulmalı..

SAVLETİ – Nerden bulacağız yahu!

AFET – Bulunur efendim bulunur. Kız biri vardı ya hani... Dilimin uçunda... neydi adı... çıkacak çıkacak... sa... sa.. safi çelebi!

SAVLETİ – Hüddamı kuvvetli mi bari delikanlının?

AFET- Tabiki efendim...

SAVLETİ – İyi o zaman, siz o delikanlıyı bulup getirin ben de odama çekileyim.

Dualar okuyup üfliyeyim, destur, destur..

AFET – Aman efendim.. Böyle böyle... Çarpılacağız diye ödüm kopuyor.

SAVLETİ – Sizin ödünüz de mi böyle kopuyor? Allah aşkına karnızın açtı nasıl belli edersiniz?

AFET – (Oynak hareketler yapar.)

SAVLETİ - Birine çok hisli duygular beslediniz nasıl belli edersiniz?

AFET-(Oynak hareketler yapar.)

SAVLETİ - Birinden tiksindiniz Allah kahretsin görmek istemiyorsunuz?

AFET - (Oynak hareketler yapar.)

SAVLETİ -Meslek hastalığı herhalde... Ah çengi afet ah, Feraset kızımı bi okusun tütsülesin, sonra beni de okusun, tütsülesin.. Destur. (Sağdan gider.)

FİDAN – (Yüzündeki pamukları atar, zıplayarak ayağa kalkar.)

FERASET- Kos, kos, kos, kos, ininda.

HEPSİ – İyilik sağlık küçük hanıma...

FERASET – İndi, indi yamacı matafiyakos.

HEPSİ – İyilik sağlık küçük hanıma...

FERASET- Bumbulati kos, kos, bumbulati kos.

HEPSİ – İyilik sağlık küçük hanıma.

(Hepsi sahnedan çıkar.)

İRFAN – (Sahneye gelir) Efendi babam bana öyle kızmış öyle kızmış ki... Böyle beni bi eline geçirirse kemiklerimi pinçik pinçik kıracaktı. Kardeşim Esmâ'nın kurtulması için sol yanağı benli, kıvırcık kakküllü bir civan oğlu bulunacaktı.

Müzik: BENLİYİ ALDIM KAÇAKTAN

AFET – (Kahve içer, Feraset'le işaretle konuşurlar.) Esmâ hanımla Safi Çelebi nişanlandı. İki civan kavuşacak. Lakin düğün böyle bitmedi. Dilaramla Dilaveri de kavuşturmalı... Şimdi efendiye söyleyin gelenektir, geline kuşak bağlayacak. Lakin Feraset o evhamlı adama kızını göstermeyelim...

FERASET – Tamam.

AFET – Fidan'ı getirin.

SAVLETİ – (Sahneye girerek) Afet kadın kerimem nasıl oldu?

AFET - Bekleyin efendim...

SAVLETİ - Kırk sekiz saattir gözüme uyku girmedi.

AFET - Ah efendim bizim de öyle. Feraset sürekli baş alıyor perileri davet ediyor.

Ah küçük hanımın perisi ne zalim!

SAVLETİ –İki gündür tetkik etmediğim havasül hüddam kitabı kalmadı. Bakalım bulduğum Safi Çelebi'nin hüddamı bizim kızın perisini galebe edecek mi?

AFET - İlahi efendim, Safi Çelebi hüddamına güvenmeseydi hiç böyle çin çarpmış bir kızla evlenir miydi? Siz hiç merak etmeyin.

SAVLETİ – E haydi bakalım, çağırın gelsinler.

AFET – (El çırpar) Gelini getirin!

(cariyelerle beraber Fidan gelinlikle sahneye gelir.)

SAVLETİ – Kızım Esmâ, nasılsın yavrum?

FİDAN –Abababa ba baa

SAVLETİ - Bana bak benim yedi ceddim senin de akrabân oluyor, ha! (Kurdeleyi bağlamaya çalışır) Neyse tamam... Kıçı başı belli olmuyor ki? Belini bir isabet ettirsem...

AFET – (Kurdeleyi Savleti'nin elinden alır ve bağlayarak) Torunlarınızı öpersiniz inşallah.

SAVLETİ – Evladım bu dertten halas olsun ben başka bir şey istemem. Savleti sahneden çıkar)

SAFİ – (Sahneye gelir, aşıkane seslenir) Esmâ!

AFET – Gel çelebim al emanetini...

SAFİ – Duvağı açar (Korkar yine kapatır) Aman Afet kadın..

AFET - Hüddâm sahibi olmak kolay mı Çelebim, marifet böylesini düzeltmekte, gir koluna...

SAFİ ÇELEBİ - Aman Afet kadın etme, buna tahammül olunur mu hiç?

AFET - Gel Çelebim gel, (Esmâ'ya seslenir) Esmâaaa!

ESMA – (Sahneye gelir, aşıkane) Safi!

SAFİ – Esmâ!

ESMA – Safi! Lüle saçım! (Kol kola girip kahkahalarla çıkarlar. Peşinlerinden hepsi çıkar. Sahnede sadece Fidan kalır.)

Müzik: GAMZEDEYİM DEVA BULMAM.

(Esmâ, Feraset, cariyeler sahneye gelir.)

ESMA – Ah Afet kadın az kalsın yürek oynamasından ölecektim.

AFET – Güzelim, baban seni böyle pırıl pırıl gelinlikler içinde görünce her şeyi unutacak.

ESMA – İki gündür o da çok üzüldü.

AFET – Ah asma suratını... Hadi gidin siz süslenin. (Cariyeler Feraset ve Esmâ sahneden çıkarlar.)

DİLARAM – (Üzgün) Hanımım benim halim ne olacak.

AFET – Bu kadar müşkül atlatan Çengi Afet senin küçücük derdine mi çare bulamayacak.

DİLARAM – Ah hanımım ne kadar da iyisin... Sarılırlar. (Dilaram Esmâ'nın çıktığı yönden çıkar)

SAVLETİ: (Perdenin arkasından bağırır) Afet kadın! (Sahnede) Kerimem nasıl?

AFET: Güvey girdi efendim.

SAVLETİ: O malum, kerimem düzeldi mi ha?

AFET: Daha odaya giremedim.

SAVLETİ: Çabuk git bak! Bana kim müjde getirirse onu ihya ederim.

(Afet sahneden çıkarken Dilaram sahneye gelir.)

DİLARAM: (Neşeli)Ay ay ay... Müjde efendim müjde, müjde!

SAVLETİ: Ne çabuk yav. Ne oldu kız?

DİLARAM: Küçük hanım düzeldi.

SAVLETİ: (Şaşkın) Küçük hanım mı düzeldi, kızım düzeldi mi ha? Kamilen düzeldi mi kamilen?

DİLARAM: Kamilen düzeldi.

SAVLETİ: Oh oh . Tespih halası kendini gösterdi. Damadıma sate zaranafet sate zaranafet. (Afet'e bakar, sonra Dilaram'a döner). E kız dile benden ne dilersen.

DİLARAM: (Sakin) Sağlığını efendim.

SAVLETİ: Oh oh ne iyi... (Sahneden çıkmaya yeltenir)

AFET: Efendimmm, az önce ne söylemiştiniz amaa?

SAVLETİ: Hadi seni malımdan azad ettim, başka bir şey ister misin?

DİLARAM: (Sıkılgan) Sağlığını efendim.

SAVLETİ: Oh... Allah razı olsun. (Sahneden çıkmaya yeltenir)

AFET: Efendimmm!

SAVLETİ: Ya kız sağlığımı istiyor ne yapayım?

AFET: Gelin. (Kulağına bir şeyler söyler)

SAVLETİ: (Güler) O benim hanemde yetişmiş bi kızdır.

AFET: Görürsünüz...

SAVLETİ: Kız seni bi ere vereyim mi?

DİLARAM: (Utanır yanıt veremez. Nazlı nazlı hareketler yapar.)

SAVLETİ: İster misin?

DİLARAM: Ahhh, isterim efendim. Aynı kızınız Esmâ hanıma yaptığınız gibi benim için de bi tespih niyeti tutunuz ve beni şu kapıdan giren ilk kişiyle benim izdivacımı gerçekleştiriniz efendim.

SAVLETİ: Aferin kız sen çok sakinesin. Bitteful bir zevc talep ettin, kabul ettim. Haydi git söyle. Çeng-ü rübâbı mıtrık çalsın. Rakkaseler çalparalarıyla bu şeb-i mesudu çınlatsın. Taaa sabaha dek avaz-i zevk-ü şadi bu feleğin kubbesini çak çak etsin. Haydi git söyle, böyle isterim.

(Savleti yüzü seyirciye dönük bunları söylerken arkadan ilk İrfan girer Dilaram iter, Dilaver gelir İrfan gelir itişip dururlar. Dilaram İrfan'ı yumruklar sahnedan çıkar Dilaver gelir)

SAVLETİ: Aa, selamlıkta başka adam kalmadı mı ulan ha? Kızım sen bunu ister misin?

DİLARAM: (Diz çöker) Ahuvvvvvvvvv, isterim efendim, isterim. Verin bana Dilaveri, Dilaveri verin bana...

SALVETİ: Ooooo!

SAVLETİ: Dilaver ister misin bunu yavrum?

DİLAVER: Ahuvvvvvvvvv... Evet efendim, isterim. Verin bana Dilaram'ı...

SAVLETİ: Ohh oh çok iyi, tam birbirinizi bulmuşsunuz. İzdivacınız gerçekleşikten sonra akdiniz icra edilsin.

DİLAVER: Sağ olun efendim.

(Savleti'nin elini öpmeye giderler, Dilaram sonra Afet'i öpmeye gider. Bu sırada Esmâ ile Safi içeri girerler)

SAVLETİ: Esmâ kızım nasılsın yavrum?

ESMA: Çok iyiyim.

SAVLETİ: İyi belli bellii.

(Savleti'nin elini öperler. Herkes sahneye çıkar)

SAVLETİ: Haydi diyelim o zaman, aşk ile şevk ile maşallah!

İRFAN: ((İrfan, Esmâ'yı görür) Dur dur... Anammmm Esmâ'ya bakın ayol düzelmiş...

Aşk olsun sana enişte, maşallah sana enişte!

SAVLETİ: Bu kadar mıydı ulan?

İRFAN: Bu kadardı efendi baba.

SAVLETİ: Bir daha lafımı keseceksen hiç cümleme girmeyeyim. Bu ahti zevk-ü şadinin gerek kaderin bilen adem ki diller her zaman olmaktadır bir zevk ile hurem. Haydi bitirelim.

Müzik: GÖNLÜM SEHER YELİ GİBİ

PERDE

SON

Yazan: Musahipzade Celal

Sadeleştiren ve Kısaltan: Muammer ERGEN